

Ω ΠΩΣ ΑΛΛΑΖΟΥΝ ... ΑΙ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ !

Ἐν πρώτοις συγχαίρω τὸν ἀξιότιμον πρῶτον πρύτανιν τοῦ Πανεπιστημίου ἡμῶν κ. Παναγιώτην Κυριακὸν διὰ τὴν εἰς τὴν ἐξουσίαν νέαν ἀνοδὸν τοῦ προστατευομένου τοῦ ἀγγλοῦ πολιτικοῦ κ. Γλάδστοντος. Κατὰ δεύτερον δὲ λόγον πάντας τοὺς συμπατριώτας καὶ τοὺς ὁμογενεῖς μου διὰ τὴν δύναμιν καὶ ἰδίᾳ τὴν διάρκειαν τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος συνήθεια ἐπεκράτησεν ὁσάκις γίνεται λόγος περὶ τοῦ Τουρκικοῦ κράτους νὰ προσκολλᾶται εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεώς του : « ὁ μέγας ἀσθενής ». Πρέπει δὲ πράγματι μέγα καὶ ἐξαιρετικὸν παράδειγμα ἀσθενοῦς νὰ εἴνε, ἀφοῦ ὑπὸ τῶν νοσηλευόμενων ἰατρῶν καὶ ἐπὶ τόσα ἔτη, δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη ! Ἄλλ' ἂν ὁ Τούρκος εἴνε ὁ μέγας ἀσθενής τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν νεαρὰν ἡμῶν χώραν ἀναμφιδόλως πληρέστατα ἀρμόζει ὁ τίτλος τῆς μικρᾶς νευροπαθοῦς.

Τὶ ἐπώδυνος κρίσις ἐκείνη τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ! Ὑπὸ τὸ κίνημα τῆς προσβολῆς τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀξιοπρεπείας, ἣν εἰς ἀγροίκος διπλωμάτης ἤρχετο νὰ ποδοπατήσῃ ἐν μέσῃ πρωτεύουσῃ, ἐξηγέρθημεν ὅλοι καὶ ἠνοίξαμεν τὰ ὄμματα καὶ ἠλλήλαμεν ὄψεις καὶ ιδέας καὶ ἠσθάνθημεν καὶ οἱ μᾶλλον ἀπεσκληρυμένοι καὶ οἱ μᾶλλον ἀδιάφοροι καὶ οἱ μᾶλλον σκεπτικοί, τὴν ἀγίαν φρικίαν, τὴν δημιουργοῦσαν τὰς μεγάλας ἐποχὰς καὶ τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους. Ἐξαλλοὶ ἐκ πατριωτικῆς ὀργῆς καὶ ἐξ ἱερᾶς ἀγανακτήσεως ἐνεθυμήθημεν ὅλα τὰ ἱστορικὰ διδάγματα, ἀτινα ἐμάνθανομεν δεκαετίαι εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, καὶ ἀλλοφρονοῦντες ἐτρέχαμεν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ζητοῦντες νὰ μάθωμεν ὅχι πόσοι αὐτοὶ ποιοί, ἀλλὰ ποῦ εἴνε οἱ τολμήσαντες νὰ περιφρονήσωσι τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν αὐθυπαρξίαν. Τὸ πνεῦμα τοῦ Δούνη εἶχεν ἐμπνεύσει ὅλους μας καὶ παρεληροῦμεν ἀσυναρτήτους ἀνισχύρου μανίας κραυγὰς, κηρύξατε τὸν πόλεμον, ἀλλὰ κηρύξατέ τον τέλος πάντων, ἀδιάφορον κατὰ τίνος, ἀλλ' ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμήν. Καὶ προσετρέχομεν εἰς τὸ μόνον καταφύγιόν μας, τὰς διαδηλώσεις, καὶ διοργανίζομεν τὸ μόνον μέσον τῆς ἀντιστάσεώς μας, τὰ συλλαλητήρια, καὶ ἀνεφαίνετο πάλιν ὁ Παπα-Καστρίσιος, καὶ τὸν ἐξωγράφειεν ὁ καλλιτέχνης κ. Φωκᾶς διὰ τὸ Ἄστυ ! Καὶ ἔπειτα :

Παρατηρήσατε τὴν γαλήνην τῆς ἐβδομάδος ταύτης καὶ συγκρίνατέ τιν πρὸς τοὺς σπασμούς τῆς παρελθούσης ! Ἔθνος κωμῶδων, ἔθνος φωνακῶν, ἔθνος κοθόρωνων, συνειθισμένοι εἰς τοὺς μεταμφισμούς, ἀφοῦ εἶδομεν τὴν ἐκτύπωσιν ἣν ἐκαμεν εἰς τὸν κόσμον ἡ πολεμικὴ λοσιὰ, ἣν ἀνηρτήσαμεν ἐπὶ τῶν πεζοτάτων ἀστυκῶν (ἐκ τοῦ πιλοπωλείου τοῦ Ἄστυ) πύλων μας, ἀνελάβομεν πάλιν τὰ παλαιὰ ἐπαντικὰ ράκη μας καὶ ἀναμένομεν τώρα νὰ ἴδωμεν τί θὰ εἴπῃ καὶ τί θὰ ὁμολογήσῃ ὁ Γλάδστον, ὁ νέος πρωθυπουργὸς μας, ὁ κύριος Μανδραγόρας αὐτός, ὑπὸ τὴν σκιάν καὶ τὴν προστασίαν τοῦ ὁποίου ἀπεκοιμήθημεν διὰ νὰ ἐξυπνήσωμεν μετὰ τὴν Μακεδονίαν, ἣν θὰ μᾶς φέρῃ καὶ θὰ μᾶς χαρίσῃ ἐνῶ θὰ κοιμώμεθα, μοῖρᾶ μας καλὴ καὶ πρόνοιᾶ μας ὑπερτάτη.

Ἄλλ' ἄς μᾶς ἀποδώσουν λοιπὸν τὸν Σαλίσκουρῆ μας, ἄς μᾶς ἀποδώσουν τὸν Ρούμβολδ μας τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ! Ἄς μᾶς ἀποδώσουν τοὺς ἐχθρούς μας καὶ ἄς μᾶς λυτρώσουν ἀπὸ τοὺς φίλους μας ! Τοὺς ἐχθρούς μας, οἵτινες μετέδιδον εἰς τὰς φλέβας μας τὸν σφυγμὸν τῆς ζωῆς, ὅστις ἔλειπεν ἀπ' αὐτῶν, καὶ εἰς τὴν καρδίαν μας τὸν παλμὸν τοῦ σφρίγγους καὶ τῆς τόλμης. Τοὺς ἐχθρούς μας, οἵτινες ἐτάρασσον τὰ ὕδατα τῆς ἡσύχου λίμνης μας, ἐν ᾗ σιηόμεθα, βάρσραχοι τῶν συλλαλητηρίων. Τοὺς ἐχθρούς μας, οἵτινες μᾶς ἐκαμνον νὰ νομίζωμεν ὅτι εἴμεθα κάτι τι, ἐνῶ ἦτο τόσο ἐύκολον νὰ

μᾶς ἀποδείξουν ὅτι δὲν εἴμεθα τίποτε ἀρίνοντες ἡμᾶς νὰ καμῶμεν ὅ, τι θέλομεν, ὡς ὁ προσφιλέας μας φίλος Γλάδστον σήμεραν.

Διότι αὐτὴ τοῦλάχιστον ἡ φορὰ πρέπει νὰ εἴνε ἡ τελευταία. Διότι ἂν ὅχι τώρα πότε πλέον θὰ φανῶμεν σπουδαῖοι, πότε θὰ φανῶμεν ἄξιοι τοῦ προσρισμοῦ αὐτοῦ, ὃν αἰετοῦ ἀναμασσῶμεν; πότε θὰ δυνηθῶμεν νὰ δείξωμεν ὅτι δυνάμεθα ἐν δεδομένη στιγμήν νὰ παύσωμεν φυτοζωοῦντες καὶ νὰ ζήσωμεν ἀληθῶς; Πότε θὰ τεινώμεν τὴν χεῖρα, ὅχι πλέον ὅπως συλλεξώμεν ἐλέη, ἀλλ' ὅπως ἀποτρέψωμεν τοὺς καταφερομένους ἐπὶ τῶν παρειῶν ἡμῶν κολάφους καὶ τοὺς κατὰ τοῦ μετώπου μας διευθυνομένους ἐμπτυσμούς;

Ἴσως τότε ὅταν κατορθώσω νὰ γείνω καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος, ἐνῶ τώρα εἶμαι, ὅπως ὅλοι σας, μόνον

(Κόθορνολ)

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ πτώσις τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπουργείου, ἡ προκαλίσσα γενικὴ ἐν Ἑλλάδι ἀγαλλίασις, ἀναβάλλει τὴν ὀριστικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος ἕως ὅτου γνωσθῇ ἡ πρόθεσις τοῦ Γλάδστοντος, ὅστις πιστεύεται ὅτι δὲν ἐγκρίνει τὴν προστακτικὴν πολιτικὴν τοῦ προκατόχου του. Ὁ σένδεσμος τῶν συμπαθειῶν ὁ ὑφιστάμενος κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ ἐξόχου πολιτικοῦ ἀνδρός, συμπαθειῶν αἰτινὲς ἔχουσι ρίζας βαθεῖας, ἂν καὶ αἱ περιστάσεις εἴνε ἀνῶμαλοι, ἐλπίζομεν νὰ κρατήσωσιν αὐτὸν οὐδέτερον τοῦλάχιστον ἂν μὴ εὐμενῇ εἰς τὴν ἐπιδιωκομένην τῆς χώρας ἡμῶν αὐξήσιν. . . . Ταῦτά ἐπὶ τῶν ἐνεστώτων ἀτινα ἐνεκα τῆς ἀορίστου καταστάσεως προσλαμβάνουσι χαρακτῆρα πολὺ παρατατικόν.

Καὶ ἰδοὺ χάριτι θεῶν τίνι τρόπῳ ἐνεκα τῆς γενικῆς ἀνατροπῆς ἠδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ ἡ γραμματικὴ με ὅλους τῆς τοὺς ὄρους εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, ἴσως δὲ καὶ νὰ γνωρισθῇ διὰ πρώτην φορὰν με μερικὸς ἐκ τῶν γραφόντων !

Ἐν τούτοις διατελοῦμεν ἀκόμη ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀπειλῆς.

Σήμεραν ἐκπλῆει ἡ μία μοῖρα, τοῦ δεινὰ στόλου· αὔριον ἐκπλῆει ἡ ἄλλη μοῖρα καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ μοῖραι συναθροίζονται εἰς τὸν λιμένα τῆς Σούδας, ὅστις κατήντησεν ὡς οἱ φαντασιώδεις ἐκεῖνοι τόποι τῶν παραμυθίων, ἐνθα συνάχονται ἡ μοῖραις τῶν μοιρῶν.

Καὶ ἤκουσθη κάποιος ἀνακράζων μετὰ παραπόνου :

— Τόσαις μοῖραις νὰ φροντίζουν γιὰ μᾶς καὶ ὡς τὸσον εἴμεν νὰ εἶμαστε τόσο κακομοῖριδες !

Ἀληθινά ! . . . Ἐξευρετε διατί ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐξέλεξε τὴν Σούδαν ὡς μέρος συγκεντρώσεως τῶν εὐρωπαϊκῶν στόλων :

Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις ἀποτυχοῦσα οἰκτρῶς εἰς Σαυδὰν ἠθέλησε τοῦλάχιστον νὰ θριαμβεύσῃ εἰς Σούδαν.

Τῇ πολιτικῇ ταύτῃ ἐπόμενος καὶ ὁ σίρ Ὀράτιος παρῶ-
ξενε καὶ αὐτὸς τὸν τόπον . . . τοῦ κοινοῦ διαθήματος.

Ὡς κακὸς οἰωνὸς διὰ τὸν πόλεμον ἐθεωρήθη παρὰ τινων δεισιδαιμόνων τὸ ἐπόμενον περιστατικόν.

Ὁ Χρόνος Ἀθηρῶν ἐνῶ πύξῃσε τὸ σχῆμά του ἐσμί-

κρινε τὰ ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι στοιχεῖα τῆς ἐπιγραφῆς δι' ἧς πρὸ τῶν ἡδὴ μνηῶν μετ' ἀξιοθαυμάστου ἐγκαρτερήσεως προτρέπει τὴν κυβέρνησιν νὰ κηρύξη τὸν πόλεμον.

Καὶ πραγματικῶς τὸ κοινὸν εἶχε δίκαιον ν' ἀνησυχῇ, διότι ὡς ἐκ τῶν φιλοπολέμων αὐτῆς διαθέσεων ἡ ἔλλειψις αὐτῆς τῆς συναδέλφου ἦτο ἔλλειψις . . . στοιχειώδης.

Ἄς διαμαρτύρεται ὁ ἡμέτερος ἐν Λονδίῳ ἐπιτετραμμένος καὶ νεωστὶ χειροτονηθεὶς πρόεδρος ὑπουργός κ. Γεννάδιος, διὰ τὴν ἐπιμονὴν μεθ' ἧς τὸ παγκόσμιον φύλλον τοῦ Λονδίνου ἀποκαλεῖ τοὺς Ἕλληνας ὅλους πειρατάς. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἔχει βασίμους λόγους νὰ ἐμμένῃ εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἡ ἀγγλικῆς ἐφημερίδας. Εἰς τῶν συντακτῶν τῆς ἐτυχῆς νὰ εὑρεθῇ ἔδω κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος. Εἰς πάσας τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν ἔβλεπε καθ' ἐκάστην τοιχοκολλώμενα προγράμματα μετ' ἡ λέξιν *Πειραταί* καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἔβλεπε χιλιάδας ἀνδρῶν συνωθουμένους εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ ἐρωτῶν ἤκουε μετ' ἀπορίας ὅτι ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ἐπῆγαινε εἰς τοὺς *Πειρατάς* καθ' ἐκάστην σχεδὸν ἐκεῖ που κατοικῶν, ἀφυπνίζετο ἔντρομος ὑπὸ πυροβολισμῶν οἵτινες ὡς τῷ ἔλεγον προήρχοντο ἀπὸ τοὺς *Πειρατάς* διὰ τοῦτο ἀπῆλθε μὲ βαθέως ἐρριζωμένην πεποίθησιν ὅτι ὁλόκληρον τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος τρέφει ἀκαταμάχητον κλίσιν πρὸς τὴν πειρατείαν!

ὦ Ταβουλάραι! ὦ Λεονάρδε! ἰδοὺ ὁποίας ζημίας ἐγένετο προξενός . . . ἐν Βραίλῃ!

Με ὅλην τὴν φαινομένην ἀπραξίαν, ἐν τούτοις πνεῦμα πολεμικὸν φαίνεται ἐπιπνέον κατ' αὐτάς. Ὁ πρὸς καιρὸν λησμονηθεὶς μετὰ τῆς ἐφευρέσεώς του κ. Δαμασκηνός ἤνοιξεν ἀγῶνα φοβερόν πρὸς τὸν κ. Γεννάδιον. Μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Δαμασκηνός διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν περὶ τὸ ἀποξηραίνειν φοβεράν δυνάμιν του, σκέπτεται νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ πείραμα κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῆς παρὰ τὸν Ἰλισσὸν δεξαμενῆς του. Καὶ τοῦτο ἐκ λόγου πατριωτικοῦ, διὰ νὰ μὴ τυχὸν εἰσπλεύσῃ εἰς αὐτὴν ὁ ἀγγλικὸς στόλος.

Ἡ κοινὴ διακοίνωσις τῶν δυνάμεων περιεῖχε τὴν ἐκφράσιν *permettre*, ἡ δὲ τελευταία τὴν ἱλαφροτέραν *admettre*. Χάριν τῆς ὁμοιοκαταληξίας ὁ κ. Δεληγιάννης λέγεται ὅτι ἐδήλωσεν εἰς τὰς δυνάμεις ὅτι δὲν ἠδύνατο *se soumettre* εἰς τὴν διαταγὴν των καὶ ὅτι ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἦτο ἡναγκασμένος *se demettre*.

Ἄς

ΠΥΡΠΟΛΗΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Ἀνέμενον νὰ ἴδω κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν ἀπειλῶν καὶ τῶν ἐκβιάσεων ἀπομνημονευόμενον κάπου εἰς στήλην τινὰ ἐφημερίδος ἐν σημαντικὸν γεγονὸς τῆς ἱστορίας μας πολλὴν ἀναλογίαν ἔχον πρὸς τὰ σημερινά, ἀφοῦ ἔθος—καὶ ἔθος καλὸν καὶ λυσιτελεῖς—ἐπεκράτησεν ἀπὸ τινος ν' ἀνατρέχωμεν εἰς τὰ παλαιὰ πρὸς ἀνεύρεσιν ἀντιστοιχῶν περιστάσεων κατὰ πᾶσαν κρίσιν ὅπως οὖν ἐποχὴν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου. Καὶ ἀνεμνήσθησαν μὲν τινες μᾶλλον πρόσφατον σχετικῶς παράδειγμα ἀνδρικῆς καὶ φιλοπάτριδος εὐτολμίας, πλὴν ἐλησμονήθη παραδόξως προγενέστερον συμβάν οὗ τὴν μεγάλην

σημασίαν ἐπαναφέρει ἡ περίστασις ὅτι πρωτηγωνίστησεν ἐν αὐτῇ ἡ μεγίστη τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ναυτικὴ δόξα, ὁ Μιαούλης.

Ἀρῶ ἔλαχεν εἰς ἐμὲ ὁ κλῆρος τῶν ἐκάστοτε ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ μεγάλων μνημοσύνων δὲν ὀκνῶ νὰ ὑπενθυμίσω ἐγὼ τὸ παραλειφθὲν γεγονὸς. Μοι εἶνε δὲ τὸ ἔργον τοῦτο μᾶλλον ἄκοπον ὅσον δὲν σκοπεύω νὰ ἐξοκεῖλω εἰς περιττὰς κρίσεις καὶ σκέψεις, ἀλλὰ ν' ἀναγράψω ἀπλῶς καὶ ἐν συνόψει ὅσα λέγει ἡ ἱστορία.

Ἡ ὁπωσοῦν αὐθαίρετος τοῦ Κυβερνήτου πολιτικὴ κατὰ τὸ 1831 εἶχεν ἐξάψει τὰ πάθη· οἱ πολυάριθμοι δυσηρεστημένοι εἶχον συρρεύσει εἰς Ὑδραν ἥτις ἐγένετο τὸ κέντρον τῆς ἀντιδράσεως. Ἡ Σύρος ἐστασίαζεν, ὀργισθεὶς δὲ ὁ Κυβερνήτης διέταξε νὰ ἐξοπλισθῇ ὁ ἐν Πόρῳ ἑλληνικὸς στόλος θέλων νὰ καταπνίξῃ διὰ τῆς βίας πᾶσαν ἀντίστασιν. Τότε ἡ κοινότης τῆς Ὑδρας προέβη εἰς ἀπόφασιν τολμηράν καὶ ἀνέθηκεν εἰς τὸν Μιαούλην νὰ καταλάβῃ ἐξαίφνης τὸν στόλον. Ὑπακούσας εἰς τὴν ἐντολὴν ὁ ἀτρόμητος ναύαρχος τὴν νύκτα τῆς 26 πρὸς τὴν 27 Ἰουλίου ἡγούμενος πεντήκοντα μόνον ἀνδρῶν καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ σημαιοφόρου αὐτοῦ Α. Κριεζῆ καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου ὡς πολιτικοῦ συμβούλου μετέβη εἰς Πόρον καὶ κατέλαβε πάντα τὰ πλοῖα τοῦ στόλου ὡς καὶ τὸν ναύσταθμον τῇ βοθείᾳ τῶν κατοίκων. Μόνος ὁ διοικῶν τὴν κορβέταν *Σπέτσας* Κανάρης ἠρνήθη νὰ παραδώσῃ τὸ πλοῖόν του, διὸ καὶ ἐφυλακίσθη μὲν προσκαίρως ἀλλ' ἀπελύθη μετ' ὀλίγον ὑπὸ τοῦ Μιαούλη θαυμάζοντος ἐνδομύχως τὴν πρὸς τὸ καθήκον πίστιν τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ συναθλητοῦ. Ὁ κυριευθεὶς ἑλληνικὸς στόλος συνέκειτο ἐκ τῆς φρεγάτας *Ἑλλάδος* φερύσης 64 τηλεβόλα, ἐκ τῶν κορβετῶν *Σπετσῶν*, *Ὑδρας* καὶ μιᾶς ἄλλης, ἐκ δύο ἀτμοπλοίων, τοῦ *Ἀστιγγοῦ* καὶ τῆς *Καλαυρίας*, ἐκ τινων πυρπολικῶν καὶ διαφόρων μικροτέρων πλοίων.

Ἐκμανεῖς ὁ Κυβερνήτης ἐπεμψε μὲν στρατὸν διὰ ξηρᾶς, ἐπεκαλέσθη δὲ τὴν συνδρομὴν τῶν πρέσβειων τῶν τριῶν προστατίδων Δυνάμεων καὶ τὴν παρέμβασιν τῶν σταθμευόντων εἰς τὰ ἑλληνικὰ ὕδατα στόλων αὐτῶν. Εὐδιάθετος ἐφάνη πρὸς τοῦτο μόνος ὁ ρώσος ναύαρχος, οὗτινος ἡ αὐθάδης καὶ ἀπερίσκεπτος συμπεριφορὰ ἐπιτάχυνε τὴν σύγκρουσιν καὶ προὐκάλεσε τὴν οὐλόθριον αὐτῆς ἐκβᾶσιν. Τὰ ρωσσικὰ πλοῖα κατέλαβον τὸ πρὸς τὴν Αἰγίναν στόμιον τοῦ πορθμοῦ καὶ ἐπειδὴ ὁ Μιαούλης διεκήρυξεν ὅτι τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα ἦσαν δι' αὐτὸν ἱερὰ παρακαταθήκη ἣν ὀφείλε ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸ ἔθνος, ἐσκόπει δὲ ν' ἀντιταχθῇ κατὰ πάσης βίας, ὁ ρώσος ναύαρχος Ρίγκορδ ἐπεμψε μέρος τοῦ στόλου του νὰ καταλάβῃ καὶ τὸ μεσημβρινὸν τοῦ πορθμοῦ στόμιον, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἐπισιτισμὸν τῶν ἑλληνικῶν πλοίων. Μάχη συνεκροτήθη ἕνεκα τούτου τὴν νύκτα τῆς 5 πρὸς τὴν 6 Αὐγούστου μεταξὺ τῶν ρωσσικῶν πλοίων, τῶν *Σπετσῶν* καὶ μιᾶς ἄλλης ἑλληνικῆς κορβέτας προερχομένης ἐξ Ὑδρας. Τῆς μάχης συμμετέσχε καὶ τὸ φρούριον τοῦ Πόρου ὅπερ εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν· ἀλλὰ ἐν αὐτῇ κατίσχυσαν τὰ κάλλιον ἐξωπλισμένα καὶ πεπληρωμένα ρωσσικὰ πλοῖα. Εἰς μάτην ὁ Μιαούλης ἐποίησε παρὰ πόνον κατὰ τῶν παρακεκινδυνευμένων κινημάτων τοῦ ρωσσικοῦ στόλου· ὁ ναύαρχος ἀπῆντησε τραχέως καὶ μετ' ἐπάρσεως, ἐπανέλαβε δὲ τὴν προσβολὴν μετὰ τέσσαρας ἡμέρας καὶ μετὰ νέαν μάχην ἀνετινάχθησαν αἱ *Σπέτσαι* εἰς τὸν αἶρα.

Περιελθὼν εἰς τὰ ἔσχατα ὁ Μιαούλης στερούμενος τροφῶν καὶ πολεμοφοδίων, ἀπομείνας μὲ τριάκοντα μόνους ναῦτας, ἐννοῶν ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιπαραταχθῇ κατὰ τοῦ ἀσυγκρίτως ἰσχυροτέρου ρωσσικοῦ στόλου, ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς πρᾶξιν ἀπεγνωσμένην καὶ τὴν ἀπόφασιν του ἀνεκοίνωσεν